

ОЛЕКСАНДР РОМАНОВИЧ ЛИТВИНОВИЧ
(світлій пам'яті товариша)

*Живи так, ніби ти зараз змушений
піти із життя, ніби час,
який залишений для тебе,
є неочікуваним подарунком.*

Марк Аврелій

Двадцять дев'ятого вересня 2011 р. геологічна спільнота зазнала непоправної втрати. На 59 році передчасно пішов із життя старший науковий співробітник геологічного факультету Олександр Романович Литвинович. Насправді ж пішов один із сучасних “символів” не лише нашого факультету, а й, без перебільшення, геологічного товариства України. Людина з неперевершеною ерудицією, енергетикою та експресією, романтик і жителюб. Він тривалий час був однією із найяскравіших постатей факультету, чудовим товаришем і непересічним геологом-практиком.

Усі ці риси Олександра Романовича виявилися ще зі шкільних років, коли життєрадісний, допитливий учень свідомо обрав свій майбутній фах, вступивши до геологічного гуртка. Навчання в школі майбутньому геологу давалося надзвичайно легко. Мабуть, цьому сприяли батьківські гени: мама Олександра Романовича була знаним учителем математики, а батько – відомим ученим-економістом. Підтвердженням цього є той факт, що 9-й клас середньої школи Сашко закінчив екстерном.

У 1969 р. Олександр Романович вступив на геологічний факультет нашого університету, обравши спеціальність “Геохімія”. На той час його вчителями були найліпші вчені-педагоги, які становили кістяк усесвітньо відомої Львівської геологічної школи. Впродовж навчання Олександр Романович був здібним і допитливим студентом. Неабиякі організаторські здібності дали змогу виконувати обов'язки старости академгрупи. Литвинович завжди намагався бути першим не лише під час складання заліків чи іспитів, а й у громадському житті факультету.

Здібного випускника помітили на кафедрі мінералогії, де Олександр Романович 1977 р. закінчив аспірантуру. Під час навчання в аспірантурі молодий учений займався вивченням піроксенів Українського щита. У цей час його залучили до допомоги у проведенні навчальних практик студентам-геохімікам. Згадував про ці часи Олександр Романович з надзвичайним піднесенням і вишуканим гумором.

Поклик до справжньої геологічної романтики, пізнання всього незвіданого не давали спокою молодому геологу. Впродовж кількох років після закінчення аспірантури Олександр Романович працював у Забайкальській експедиції Львівського університету. Саме в далекому Забайкаллі сформувалися головні наукові принципи та погляди молодого вченого. Цей період Олександр Романович згадував як найліпшу школу життя з усіма її

труднощами, екзотикою та професійними здобутками. Колеги неодноразово згадували також безліч веселих, а іноді й комічних випадків, які траплялися з О. Литвиновичем. Мабуть, у ці часи остаточно сформувалися, окрім фахових, ще й інші захоплення Олександра Романовича – полювання, риболовля, любов до каменю та готування різних страв.

З 1985 р. і до останніх днів Олександр Романович був на посаді старшого наукового співробітника НДЧ геологічного факультету. Саме у цей період розкрився науковий талант ученого. Він активно працював на золоторудних родовищах Забайкалля, Тянь-Шаню (Узбекистан, Киргизстан), Українського щита, Нагольного кряжа (Донбас). На цих об'єктах він впроваджував не лише напрацювання вчених факультету, а й власні здобутки в галузі термобарогеохімії, мінералого-фізичних досліджень. Результати досліджень він подав у вигляді чітких рекомендацій виробникам для з'ясування масштабів зруденіння, що надалі відображено у нарощуванні запасів на різних родовищах. Останніми роками Олександр Романович активно працював на Бобриківському рудному полі у межах Нагольного кряжа. Головні акценти він спрямовував на використання мінералого-фізичних і термобарогеохімічних досліджень як ключа до створення комплексу експресної оцінки масштабів зруденіння у вуглецевмісних теригенних товщах. Досліджував типоморфні особливості мінералів напівпровідників потенційно золотоносних ділянок різних родовищ. Тісно співпрацював із виробничими організаціями, виконуючи прикладні госпдоговірні роботи. Головні результати його наукових досліджень викладені у понад 40 публікаціях.

Незважаючи на те, що Олександр Романович безпосередньо не був задіяний у навчальному процесі, багато з колишніх випускників із гідністю можуть назвати його своїм учителем. Величезна кількість мінералогічних, термобарогеохімічних досліджень студентами та аспірантами факультету була виконана саме під керівництвом Олександра Романовича, оскільки його підхід до обробки кам'яного матеріалу був особливим. Останніми роками від розробляв концепцію створення лабораторії первинної обробки проб.

Упродовж майже 20 років Олександр Романович виконував обов'язки голови профбюро геологічного факультету. Кожен, хто звертався до нього у важку і радісну годину, завжди отримував допомогу, щирі співчуття та привітне слово. У повсякденному житті Олександр Романович був надзвичайно доброзичливою, товариською та інтелігентною людиною. Його блискучий гумор завжди був окрасою будь-якого свята, а рівень ерудиції у багатьох викликав захоплення. Кожна людина, яка навіть небагато часу спілкувалася з ним, назавжди запам'ятає його веселий вираз обличчя, його гумор та душевну красу.

Пам'ять про цю чудову людину, видатного геолога, справжнього романтика Олександра Романовича Литвиновича назавжди закарбується в наших серцях.

О. Шваєвський, Ю. Пахнющий, Т. Рева, Ю. Маковський